

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 763/2026
08.07.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Јасмине Васовић и Слободана Велисављевића, чланова већа, са саветником Врховног суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Марка Тодоровића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу К 436/2024 од 06.02.2026. године и Вишег суда у Нишу Кж1 бр.64/26 од 03.04.2026. године, у седници већа одржаној дана 08.07.2026. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Марка Тодоровића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу К 436/2024 од 06.02.2026. године и Вишег суда у Нишу Кж1 бр.64/26 од 03.04.2026. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу К 436/2024 од 06.02.2026. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ и осуђен на новчану казну у одређеном износу од 120.000,00 динара. Приватни тужилац је ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парницу, а окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка.

Пресудом Вишег суда у Нишу Кж1 бр.64/26 од 03.04.2026. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног и потврђена пресуда Основног суда у Нишу К 436/2024 од 06.02.2026. године.

Бранилац окривљеног АА - адвокат Марко Тодоровић поднео је захтев за заштиту законитости против правноснажних пресуда, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и предмет врати на пононов

одлучивање или их преиначи и одбије оптужбу односно обустави поступак због постојања околности које трајно искључују кривично гоњење.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног у образложењу поднетог захтева истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП наводећи да су нижестепени судови правноснажно окончали кривични поступак осуђујућом пресудом, иако су у списима имали неспорну чињеницу да је поводом истог животног догађаја већ био покренут и вођен прекршајни поступак против истог лица, због истог чињеничног догађаја пред Прекршајним судом у Нишу. Наиме, Прекршајни суд у Нишу је донео пресуду Пр.бр.8237/24 од 02.06.2025. године, која је укинута решењем Прекршајног апелационог суда, Одељење у Нишу П 203 Прж.1360/25 и након тога списи прекршајног предмета су досављени Основном суду у Нишу у кривичном предмету К.бр.436/2024, па је према ставу браниоца Основни суд у Нишу преузимањем и задржавањем списка прекршајног предмета онемогућио Прекршајни суд у Нишу да настави и оконча поступак.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани.

Наиме, из списка предмета произилази да је Прекршајни суд у Нишу пресудом Пр.бр.8237/24 од 02.06.2025. године окривљеног АА огласио одговорним за прекршај из члана 9. став 1. Закона о јавном реду и миру и осудио га на новчану казну у износу од 20.000,00 динара. Прекршајни апелациони суд у Београду, Одељење у Нишу је донело пресуду П-203 Прж.13602/25 од 02.07.2025. године пресуду којом је усвајањем жалбе браниоца окривљеног укинута пресуда Прекршајног суда у Нишу Пр.бр.8237/24 од 02.06.2025. године и предмет враћен првостепеном суду на поновни поступак. Прекршајни суд у Нишу је дана 05.09.2025. године доставио списе предмета Пр.бр.8237/24 Основном суду у Нишу, као надлежном суду на даље поступање. Основни суд у Нишу је донео пресуду К 436/2024 од 06.02.2026. године, која је потврђена пресудом Вишег суда у Нишу Кж1 бр.64/26 од 03.04.2026. године, којом је окривљени оглашен кривим због извршења кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ и осуђен на новчану казну у одређеном износу од 120.000,00 динара.

Одредбом члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП прописно је да битна повреда одредаба кривичног поступка постоји, ако је наступила застарелост кривичног гоњења

или је гоњење искључено услед амнестије или помиловања или је ствар већ правноснажно пресуђена или постоје друге околности које трајно искључују кривично гоњење.

Одредбом члана 4. став 1. Протокола 7. Конвенције за заштиту људских права и основних слобода је прописано да се никоме не сме поново судити, нити се може поново казнити у кривичном поступку у надлежности исте државе за дело због ког је већ правноснажно ослобођен или осуђен у складу са законом и кривичним поступком.

Устав Републике Србије у члану 34. став 4. гарантује правну сигурност у казненом праву, одредбом да нико не може бити гоњен ни кажњен за кривично дело за које је правноснажном пресудом ослобођен или осуђен, или за које је оптужба правноснажно одбијена или је поступак правноснажно обустављен, а којим забранама подлеже вођење поступка за неко друго кажњиво дело.

Наведени принцип садржан је и у одредби члана 4. став 1. ЗКП, којом је прописано да нико не може бити гоњен за кривично дело за које је одлуком суда правноснажно ослобођен или осуђен или за које је оптужба правноснажно одбијена, или је поступак правноснажно обустављен.

Уставни суд Републике Србије је, уважавајући судску праксу Европског суда за људска права, поставио критеријуме на основу којих се врши оцена да ли је дошло до повреде начела *ne bis in idem* и то: 1. да ли су оба поступка која су вођена против окривљеног вођена за дело које по својој природи представља кажњиво дело, односно да ли је запређена санкција по својој природи казненоправна; 2. да ли су дела због којих се окривљени казнено гони иста (*idem*); 3. да ли је постојала двострукост поступка (*bis*). Дакле, тек по испуњењу сва три критеријума може се говорити о пресуђеној ствари.

Из напред цитираних одредаба Устава, Закона и међународних аката, неспорно је да до повреде начела *ne bis in idem* може доћи само у ситуацији када се против истог лица, односно када је исто лице гоњено за кривично дело за које је одлуком суда правноснажно ослобођено или осуђено, или за које је оптужба правноснажно одбијена или је поступак правноснажно обустављен, а што имајући у виду наводе захтева, у конкретном случају није реч, јер против окривљеног везано за исти догађај није донета правноснажна пресуда у прекршајном поступку, већ су након укидања пресуде Прекршајног суда у Нишу Пр.бр.8237/24 од 02.06.2025. године списи предмета Пр.бр.8237/24 достављени Основном суду у Нишу, као надлежном суду на даље поступање који је донео пресуду К 436/2024 од 06.02.2026. године, против које је поднет захтева за заштиту законитости.

Сходно наведеном, наводи браниоца окривљеног којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, су од стране овога суда оцењени као неосновани.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу је недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву наводи да побијана пресуда нема образложење о одлучним чињеницама о томе ко је приватном тужиоцу нанео повреду, као и да је образложење пресуде противуречно изреци везано за саму радњу извршења, на који начин се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

У преосталом делу захтева бранилац окривљеног оспорава чињенично стање утврђено у правноснажним одлукама и оцену доказа дату од стране нижестепених судова, наводећи да тренутак напада није потврђен исказом јединог неутралног сведока који није могао са сигурношћу да идентификује лице, нити да потврди да је окривљени био лице које је нанело повреду, те да је пресуда заснована само на исказу приватног тужиоца чији исказ није поткрепљен сведочењем сведока о самој радњи извршења. Такође, медицинска документација доказује повреду, а не учиниоца, вештак је навео да је песница подобно средство, али није рекао да је повреду нанео окривљени.

Како битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, те погрешно и непотпуно чињенично стање не представљају законске разлоге због којих је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, Врховни суд је захтев браниоца окривљеног, у овом делу, оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Марка Тодоровића, Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, захтев браниоца окривљеног у односу на наведену повреду одбио као неоснован, док је у осталом делу захтев одбацио, на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП.

Записничар-саветник
Весна Зарић, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић